

Dilluns XVIII de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 14,13-21): En aquell temps, quan Jesús va rebre la notícia de la mort de Joan Baptista, se n'anà d'allí en una barca tot sol cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el seguiren a peu des de les seves poblacions. Quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts.

Arribat el capvespre, els deixebles s'acostaren a dir-li: «Aquest lloc és despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiada la gent, i que vagin als pobles a comprar-se menjar». Però Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Ell els digué: «Porteu-me'ls aquí».

Llavors va manar que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent. Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir els bocins de pa que havien sobrat i n'ompliren dotze cistelles. Els qui n'havien menjat eren uns cinc mil homes, a més de les dones i les criatures.

«Alçà els ulls al cel...»

Mn. Xavier ROMERO i Galdeano
(Cervera, Lleida, Espanya)

Avui, l'Evangeli toca les nostres “butxaques mentals”... Per això, com en temps de Jesús, poden sortir les veus dels prudents per a sospesar si val la pena tal afer. Els deixebles, en veure que es feia tard i que no sabien com atendre aquella gentada aplegada entorn de Jesús, troben una sortida airosa: «Que vagin als pobles a

comprar-se menjar (Mt 14,15). Poc s'esperaven que el seu Mestre i Senyor els trenqués aquest raonament tan prudent dient-los: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,16).

Una dita popular diu: «Qui deixa Déu fora dels seus comptes, no sap comptar». I és cert, els deixebles —nosaltres tampoc— no sabem comptar, perquè oblidem sovint el sumand de major importància: Déu mateix entre nosaltres.

Els deixebles van fer bé els comptes; van comptar amb exactitud el nombre de pans i de peixos, però en dividir-los mentalment entre tanta gent, els sortia quasi bé un zero periòdic; per això optaran pel realisme prudent: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos» (Mt 14,17). No se n'adonen que tenen a Jesús —vertader Déu i vertader home— entre ells!

Tot parafrasejant sant Josepmaria Escrivà, no ens aniria malament recordar aquí que: «En les empreses d'apostolat és cosa bona —és una obligació— que facis cabal dels teus mitjans terrenals ($2+2=4$), però no oblidis, mai!, que et cal comptar, per sort, amb un altre sumand: Déu $+2 +2...$ ». L'optimisme cristià no es fonamenta en l'absència de dificultats, de resistències i d'errors personals, sinó en Déu que ens diu: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20)

Seria bo que tu i jo, davant les dificultats, abans de donar una sentència de mort a l'audàcia i optimisme de l'esperit cristià, comptem amb Déu. Tan de bo poguéssim dir com sant Francesc aquella genial pregària: «Allí on hi hagi odi que jo hi posi amor»; és a dir, allí on no em surtin els comptes, que compti amb Déu.